ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.A420830010

AA43-0813-14/15

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2014.gada 31.martā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnesis referents M.Birzgalis,

tiesneši K.Berķis un A.Šteinberga

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. C/ pieteikumu par Mālpils novada domes 2010.gada 24.novembra lēmuma „Par ģenerālprokuratūras protestu" (sēde Nr.14, 14/27) atcelšanu, sakarā ar /pers. C/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 3.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Mālpils novada domes (turpmāk arī – atbildētāja) 2010.gada 24.novembra lēmumu „Par ģenerālprokuratūras protestu" (turpmāk – Lēmums) tika atcelts Mālpils novada domes 2010.gada 29.septembra lēmums Nr.11/8 „Par politiski represētās personas statusa piešķiršanu", ar kuru /pers. C/ (turpmāk – pieteicēja) tika piešķirts politiski represētās personas statuss un izsniegta politiski represētās personas apliecība, kā arī atzīta par nederīgu pieteicējai 2010.gada 1.novembrī izdotā politiski represētās personas apliecība.

Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[1.1] 2010.gada 8.novembrī Mālpils novada domē saņemts Ģenerālprokuratūras Personu un valsts tiesību aizsardzības departamenta prokurores R.Bērziņas (turpmāk – prokurore) 2010.gada 5.novembra protests un lūgums atcelt lēmumu par politiski represētās personas statusa piešķiršanu /pers. C/. Prokurore savā protestā norādījusi, ka atbildētāja pretēji Politiski represēto personu statusa un nacionālās pretošanās kustības dalībnieka statusa noteikšanas komisijas 2010.gada 22.septembra protokollēmumā Nr.2 nolemtajam, piešķirot /pers. C/ politiski represētās personas statusu, nepareizi iztulkojusi likuma „Par politiski represētās personas statusa noteikšanu komunistiskajā un nacistiskajā režīmā cietušajiem" (turpmāk – Represijas likums) 1.pantu un 2.panta pirmās daļas 3.punktu, kā arī 3.panta otrās daļas 5.punktu, kā rezultātā politiski represētās personas statuss piešķirts personai, kurai likums to nav paredzējis.

[1.2] Atbildētāja konstatē un atzīst, ka no Represijas likuma 2.panta pirmās daļas 3.punkta izriet, ka personas piedzimšana Latvijas teritorijā jau pēc atļaujas saņemšanas vecākiem atgriezties Latvijā un viņu atgriešanās no izsūtījuma vai nometinājumā nav uzskatāma par personas politisko represiju minētā likuma 1.pantā minēto iemeslu dēļ. Līdz ar to Represijas likumā ietvertā atruna nav attiecināma uz gadījumu, ja persona dzimusi Latvijā. Atbildētāja atzīst, ka, tā kā /pers. C/ ir dzimusi Latvijā, viņas vecāku noņemšanas no speckomandantūras uzskaites un atļaujas atgriezties Latvijā datumam Represijas likuma par 2.panta pirmās daļas 3.punkta izpratnē nav nozīmes.

[1.3] Atbildētāja atzīst, ka, pieņemot lēmumu par politiski represētās personas statusa piešķiršanu /pers. C/, ir nepareizi iztulkots Represijas likuma 2.panta pirmās daļas 3.punkts, tāpēc lēmums ir prettiesisks administratīvais akts, jo tas neatbilst tiesību normām.

Minētais lēmums ir adresātam labvēlīgs prettiesisks administratīvais akts, kuru var atcelt, ja pastāv vismaz viens no Administratīvā procesa likuma 86.panta otrajā daļā minētajiem apstākļiem.

[1.4] Atbildētāja atzīst, ka šī lēmuma palikšana spēkā skar būtiskas sabiedrības intereses. Iestādes pienākums sabiedrības interesēs ir nodrošināt tiesību normu tiesisku un efektīvu piemērošanu publiski tiesiskajās attiecībās, kā to nosaka Administratīvā procesa likuma 2.panta 3.punkts.

[2] 2010.gada 15.decembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts /pers. C/ pieteikums par Mālpils novada domes 2010.gada 24.novembra lēmuma atcelšanu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Pieteicēja ir izpildījusi Represijas likuma 2.panta pirmās daļas 3.punkta prasības un ir iesniegusi nepieciešamos dokumentus labvēlīga lēmuma izdošanai. Ir iesniegti dokumentāli apstiprinājumi tam, ka pieteicējas mātes /pers. E/ administratīvā izsūtīšana no Latvijas PSR teritorijas nometinājumā laikā no 1949.gada 25.marta līdz 1957.gada 10.janvārim, kā arī tēva un viņa ģimenes locekļu administratīvā izsūtīšana atzīta par nelikumīgu un nepamatotu. Pieteicēja dzimusi /datums/, t.i., gada laikā pēc tam, kad vecāki tika noņemti no speckomandantūras uzskaites, tādējādi atbilstot Represijas likuma prasībām politiski represētās personas statusa piešķiršanai.

[2.2] Prasot komunistiskā režīma vērsto politisko represiju konstatēšanu tieši pret pieteicēju, Ģenerālprokuratūra un atbildētāja ir nepamatoti šauri interpretējušas Represijas likuma normas un nonākušas pie maldīgiem secinājumiem.

[2.3] Atbildētāja, pieņemot Lēmumu, pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 67.panta trešās daļas prasības, jo faktu konstatējuma daļā nav norādījusi konkrētus pierādījumus, uz kuriem pamatoti atbildētājas secinājumi, bet ir tikai atsaukusies uz prokurora protestu un nepareizu Represijas likuma 2.panta pirmās daļas 3.punkta iztulkošanu.

[2.4] Atbildētāja nav ņēmusi vērā Augstākās tiesas 2010.gada 13.septembra vēstuli atbildētājai par Represijas likuma piemērošanu.

[3] Atbildētāja tiesai iesniegtajos paskaidrojumos pieteikumu neatzīst, papildus norādot, ka no Represijas likuma 2.panta pirmās daļas 3.punkta izriet, ka personas piedzimšana Latvijas teritorijā jau pēc atļaujas saņemšanas vecākiem atgriezties Latvijā un viņu atgriešanās no izsūtījuma vai nometinājuma nav uzskatāma par personas politisko represiju Represijas likuma 1.pantā minēto iemeslu dēļ, jo netika vērsta tieši pret pašu pieteicēju. Līdz ar to Represijas likumā ietvertā atruna nav attiecināma uz gadījumu, ja persona dzimusi Latvijā. Tā kā /pers. C/ ir dzimusi Latvijā, viņas vecāku noņemšanas no speckomandantūras uzskaites un atļaujas atgriezties Latvijā datumam Represijas likuma 2.panta pirmās daļas 3.punkta izpratnē nav nozīmes.

Politiski represētās personas statusa iegūšanai atbilstoši Represijas likuma 3.panta otrās daļas 2.punktam pieteicējai bija jāiesniedz Iekšlietu ministrijas izsniegts dokuments par personas administratīvu izsūtīšanu no Latvijas teritorijas vai par tās dzimšanu nometinājumā ārpus Latvijas teritorijas. /pers. C/ nav un nevar būt iesniegusi šādu dokumentu, jo viņa ir dzimusi Latvijā. Tādējādi nav tiesiska pamata Lēmuma atcelšanai.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 3.janvāra spriedumu noraidīts /pers. C/ pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Spriedums motivēts šādi.

[4.1] Lietā nepastāv strīds par to, ka /pers. C/ māte /pers. E/ (dzim. Ploriņa) ir cietusi no komunistiskā režīma politiskajām represijām, jo 1949.gada 25.martā administratīvi izsūtīta no Latvijas PSR teritorijas un līdz 1957.gada 10.janvārim atradusies nometinājumā Tomskas apgabala Kolpaševas rajonā, KPFSR, bet 1990.gada 31.martā reabilitēta. /pers. G/ (dzim. Bleija) ir dzimusi /datums/Suntažos, Ogres rajonā.

Pieteicējas ieskatā viņai ir piešķirams politiski represētās personas statuss kā komunistiskajā režīmā cietušai personai, jo viņa dzimusi gada laikā kopš māte noņemta no speckomandantūras uzskaites.

Līdz ar to lietā ir izšķirams jautājums, vai /pers. C/ atbilst Represijas likumā noteiktajiem priekšnosacījumiem politiski represētās personas statusa saņemšanai, proti, lietā ir strīds par tiesību normu interpretāciju un piemērošanu attiecībā uz /pers. C/.

[4.2] Represijas likuma 1.pants noteic, ka par noziedzīgu atzīstama komunistiskā un nacistiskā ideoloģija, komunistiskais un nacistiskais totalitārais režīms un politiskās represijas, ko šie režīmi vērsa pret Latvijas pilsoņiem un pastāvīgajiem iedzīvotājiem par viņu politisko pārliecību vai politisko darbību, par pretošanos totalitārajiem režīmiem, par reliģiskajiem uzskatiem, par rases vai nacionālo piederību, par piederību pie noteiktas sabiedrības šķiras vai sociālā slāņa, par strādāšanu noteiktā profesijā vai par nodarbošanos, kas nebija pretrunā ar Latvijas Republikas likumiem, par laulību vai radniecību ar politiski represēto personu, par palīdzību politiski vajātajām vai represētajām personām.

Ņemot vērā minēto tiesisko regulējumu, ir konstatējams šā likuma mērķis – sniegt morālās un tiesiskās garantijas personām, pret kurām nacistiskais vai komunistiskais režīms apzināti vērsis represijas. Grūtības vai neērtības, ar kurām personai okupācijas režīma laikā nācies samierināties tādēļ, ka režīms vērsis represijas pret citām personām, savā būtībā ir pilnīgi cita rakstura. Ar minēto likumu Latvijas Republika ir paredzējusi noteiktas garantijas vienīgi tām personām, pret kurām tika vērstas īpašas represijas tieši šo personu pārliecības un no tās izrietošas rīcības dēļ. Līdz ar to politiski represētas personas statuss piešķirams nevis visām personām, kuras cietušas okupācijas varas rīcības rezultātā, bet gan vienīgi tām, pret kurām represijas vērstas pārliecības un no tās izrietošas rīcības

dēļ *(sk. Augstākās tiesas 2007.gada 2.jūlija sprieduma lietā SKA-290/2007 7.2.apakšpunktu un 9.punktu).*

[4.3] To personu loku, kas ir atzīstami par komunistiskā režīma politiski represētām personām, noteic Represijas likuma 2.panta pirmā daļa. Likumdevējs minētajā tiesību normā ir devis precīzu uzskaitījumu, kādi politiskās represijas līdzekļu piemērošanas gadījumi tiks uzskatīti par pamatu politiski represētās personas statusa piešķiršanai un attiecīgi no šī statusa izrietošo atvieglojumu piešķiršanai. Tostarp atbilstoši šīs normas 3.punktam tie ir esošie un bijušie Latvijas, Igaunijas, Lietuvas, Somijas un Polijas pilsoņi un līdz 1940.gada 17.jūnijam Latvijā legāli iebraukušie un pastāvīgi dzīvojušie iedzīvotāji, kā arī šo personu pēcnācēji (izņemot personas, kas iebraukušas Latvijā saskaņā ar Latvijas un PSRS 1939.gada 5.oktobra Savstarpējās palīdzības paktu), latvieši un lībieši (līvi), kuri tika represēti Latvijas teritorijā vai ārpus tās, kā arī Latvijas pastāvīgie iedzīvotāji, kuri pēc 1945.gada 8.maija tika represēti Latvijas teritorijā, ja viņi šā likuma 1.pantā minēto iemeslu dēļ laika posmā līdz 1991.gada 21.augustam izsūtīti, nometināti vai pārvietoti no pastāvīgās dzīvesvietas (izņemot personas, kas tika evakuētas vai pārvietotas no frontes joslām vai karadarbības apdraudētajām teritorijām, bēgļus un kara laikā darba dienestam pakļautās pilngadīgās personas), dzimuši izsūtījumā vai nometinājumā - ja viens no vecākiem vai abi vecāki bija izsūtīti vai atradās nometinājumā - pēc vecāku noņemšanas no speckomandantūras uzskaites līdz tam brīdim, kad tika saņemta atļauja atgriezties Latvijā, bet ne vēlāk kā gadu no dienas, kad vecāki tika noņemti no speckomandantūras uzskaites.

Tātad, lai atzītu, ka personai ir piešķirams politiski represētās personas statuss, ir jākonstatē, ka attiecīgā režīma politiskās represijas ir tikušas tieši vērstas pret šo konkrēto personu, kā arī atbilstība kādam no iepriekš minētajiem Represijas likuma nosacījumiem.

[4.4] No Represijas likuma 2.panta trešajā daļā minētās tiesību normas izriet, ka /pers. C/ piedzimšana Latvijas teritorijā jau pēc atļaujas saņemšanas vecākiem atgriezties Latvijā un viņu atgriešanās no izsūtījuma vai nometinājuma nav uzskatāma par viņas politisko represiju Represijas likuma 1.pantā minēto iemeslu dēļ, jo netika vērsta tieši pret pašu pieteicēju. Līdz ar to Represijas likumā ietvertā atruna nav attiecināma uz gadījumu, ja persona dzimusi Latvijā. Represijas likuma 2.panta pirmās daļas 3.punkta norma attiecināma uz gadījumiem, kad persona piedzimusi ārpus Latvijas teritorijas pēc vecāku noņemšanas no speckomandantūras uzskaites līdz atļaujas saņemšanai, vienlaikus ierobežojot šo nosacījumu ar konkrētu termiņu,- ne vēlāk kā gadu no dienas, kad vecāki tika noņemti no speckomandantūras uzskaites. No tā izriet, ka politiski represētās personas pēcnācējas, šajā gadījumā – /pers. C/, tiesības uz politiski represētās personas statusu, pirmkārt, saistāmas ar faktu par viņas dzimšanu ārpus Latvijas teritorijas, otrkārt, - ar laiku, kad viņas vecāki noņemti no uzskaites, treškārt, - ar viņas dzimšanas laiku, kas nevar būt vēlāk nekā gads no dienas, kad viņas vecāki noņemti no uzskaites.

Represijas likuma 2.panta pirmās daļas 3.punkts nosaka, ka par politiski represētām personām atzīstamas pirmajā daļā minētās personas, kas izsūtītas, nometinātas vai pārvietotas no pastāvīgās dzīvesvietas, dzimušas izsūtījumā vai nometinājumā (turpmākais normas skaidrojums pantā neatceļ šajā punktā iekļauto noteikumu - dzimušas izsūtījumā vai nometinājumā, bet papildus nosaka ierobežojumu laikā no vecāku noņemšanas no speckomandantūras uzskaites).

Turklāt Represijas likuma 3.panta otrajā daļā ir dots izsmeļošs dokumentu uzskaitījums, uz kuru pamata izsniedz politiski represētās personas apliecību. Saskaņā ar Represijas likuma 3.panta otrās daļas 2.punktu /pers. C/ bija jāiesniedz lekšlietu ministrijas izsniegts dokuments par personas administratīvu izsūtīšanu no Latvijas teritorijas vai par tās dzimšanu nometinājumā ārpus Latvijas teritorijas. Pieteicēja nevar iesniegt šādu dokumentu, jo viņa ir dzimusi Latvijā.

Tādējādi tiesa no lietas faktiskajiem apstākļiem konstatē, ka /pers. C/ nav atzīstama par tiešā veidā politiski represētu personu vai tādu represētās personas pēcnācēju, kura pati būtu bijusi pakļauta nelikumīgām politiskām represijām.

[4.5] Ir vispārzināms, ka politiskajās represijās Otrā pasaules kara laikā un pēckara periodā ir cietusi lielākā daļa Latvijas iedzīvotāju, tomēr likumdevējs kā pamatu personas atzīšanai par politiski represētu personu nav ietvēris pilnīgi visus pret Latvijas iedzīvotājiem veikto represiju veidus. Šāds uzskats izriet arī no Represijas likuma tapšanas gaitā paustā likumdevēja viedokļa. Proti, no Saeimas 1995.gada 19.janvāra sēdes (kad likumprojekts tika caurskatīts otrajā lasījumā) stenogrammas izriet, ka apzināti tika ierobežots politiski represēto personu statusam atbilstošo personu loks *(sk. http://saeima.lv/steno/st_955/st1901.html)*. Citiem vārdiem, likums neparedzēja atzīt par politiski represētām netiešas represijas piedzīvojušās personas, kā arī represēto personu pēctečus, kuru viens vai abi vecāki ir noslepkavoti vai miruši represiju rezultātā. Tāpat mērķis atzīt par politiski represētām tikai tās personas, kas tiešā veidā cietušas no attiecīgā režīma, izriet no likuma jēgas – nodrošināt noteiktu atvieglojumu kopumu tām personām, kas tiešā veidā cietušas okupācijas režīma rezultātā. Tiesa Saeimas sēžu stenogrammās nav radusi apstiprinājumu pieteicējas argumentam, ka likumdevēja mērķis ir bijis komunistiskajā režīmā cietušo izsūtīto personu bērniem piešķirt politiski represētās personas statusu.

[4.6] Pieteikumā norādīts, ka atbildētāja nav ņēmusi vērā Augstākās tiesas 2010.gada 13.septembra vēstuli atbildētājai par Represijas likuma piemērošanu.

Minētajā vēstulē norādīts, ka, pēc Augstākās tiesas ieskata, minētajā tiesību normā noteiktais termiņa ierobežojums nav saistāms ar nometinājuma vietu, bet ar personas piedzimšanas faktu. Tai pašā laikā vēstulē ir uzsvērts, ka likuma normu interpretāciju veic tikai normu piemērotājs, izskatot konkrēto lietu. Tiesa akceptē atbildētājas paskaidrojumos pausto nostāju, ka Mālpils novada dome, pieņemot pārsūdzēto administratīvo aktu, ir piemērojusi ārējos normatīvos aktus un pati interpretējusi attiecīgās tiesību normas, jo Administratīvā procesa likuma 17.panta pirmā daļa paredz, ka tiesību normu interpretācija (tulkošana) ir iestādes un tiesas kompetencē. Likums neparedz citu institūciju tiesības veikt normatīvo aktu interpretāciju, kas būtu saistoša tiesību piemērotajam.

[4.7] Ņemot vērā spriedumā konstatēto, tiesa secina, ka /pers. C/ neatbilst Represijas likumā noteiktajiem priekšnosacījumiem politiski represētās personas statusa saņemšanai.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka atbildētāja ir pamatoti atcēlusi lēmumu par politiski represētās personas statusa piešķiršanu pieteicējai.

[4.8] Priekšnoteikumus, saskaņā ar kuriem var atcelt personai iepriekš izdotu labvēlīgu prettiesisku administratīvo aktu, noteic Administratīvā procesa likuma 86.panta otrā daļa. Viens no apstākļiem, kas pieļauj šāda akta atcelšanu, ir paredzēts minētās tiesību normas 3.punktā, proti, tie ir gadījumi, kuros administratīvā akta palikšana spēkā skar būtiskas sabiedrības intereses.

Politiski represētās personas statuss nodrošina zināmu sociālu atvieglojumu saņemšanu, tās ir nodokļu un nodevu atlaides, pabalsti u.tml., tādējādi to personu loks, uz kuriem attiecināms statuss, kā arī piešķiramo atvieglojumu apjoms un apmērs var tikt ierobežots atkarībā no valsts sociālpolitiskās spējas nodrošināt šādu atvieglojumu kopumu. Citiem vārdiem, dažādu atvieglojumu piešķiršana vienai sabiedrības grupai lielākā vai mazākā mērā ietekmē pārējās sabiedrības iespējas saņemt kādu citu tai nepieciešamu valsts pakalpojumu kopumu, tādēļ nepamatota labumu piešķiršana tādām personām, kurām tiesību normas neparedz noteikta statusa piešķiršanu, būtiski ierobežo pārējās sabiedrības intereses.

Administratīvā procesa likuma 86.panta otrās daļas 3.punkts tostarp paredz, ja adresāts uz attiecīgā administratīvā akta pamata ir saņēmis naudu vai citus labumus, šis administratīvais akts zaudē spēku ar tā atcelšanas dienu. Tādējādi atbildētāja pamatoti ir atcēlusi lēmumu par politiskās personas statusa piešķiršanu /pers. C/ ar lēmuma spēkā stāšanās brīdi.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 3.janvāra spriedumu /pers. C/ iesniedza apelācijas sūdzību, papildus pieteikumā minētajiem apsvērumiem norādot turpmāk minētos argumentus.

Tiesa nav ņēmusi vērā Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 6.decembra spriedumu lietā Nr.A42724609. Minētā spriedumā [4.3.1] punktā norādīts: „Interpretējot Likuma 2.panta pirmo daļu, izmantojot gramatisko tiesību normu interpretācijas pamatmetodi, tiesa konstatēja, ka politiski represētās personas statuss ir piešķirts personām un to pēcnācējiem, kuri tika represēti Latvijā vai ārpus tās."

Pieteicējas ieskatā, galvenais priekšnoteikums represētās personas statusa piešķiršanai ir tas, ka persona pati vai tās pēcnācējs ir bijis pakļauts represijām, tādējādi pieteicēja nepiekrīt tiesas argumentiem, ka šajā gadījumā, lai persona varētu iegūt politiski represētās personas statusu, tieši pašai personai bija jābūt pakļautai politiskajām represijām.

Tiesa (tāpat kā atbildētājs un prokuratūra) ir nepamatoti nonākusi pie secinājuma, ka /pers. C/ bija jāiesniedz Iekšlietu ministrijai dokuments par /pers. C/ administratīvu izsūtīšanu no Latvijas teritorijas vai par tās dzimšanu nometinājumā ārpus Latvijas teritorijas. Pieteicēja uzskata, ka pamatojums apliecības izsniegšanai ir arī pieteicējas mātei /pers. E/ 1990.gada 31.martā izsniegtā Latvijas PSR Iekšlietu ministrijas izziņa.

[6] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu apgabaltiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[7] Pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējas apelācijas sūdzība ir noraidāma.

[8] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa, izskatījusi lietu pēc būtības, pārbaudījusi un novērtējusi lietā iesniegtos pierādījumus, izvērtējusi apelācijas sūdzībā minētos argumentus, secina, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, pirmās instances tiesa ir noskaidrojusi visus būtiskos lietas apstākļus, spriedumā analizējusi pierādījumus un sniegusi tiem pareizu juridisko novērtējumu, tādēļ Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances spriedumā izteiktajai motivācijai (sk. šī sprieduma [4.1] – [4.8] punktu) un atkārtoti to nenorāda.

[9] Apgabaltiesa nepiekrīt pieteicējas argumentam, ka tiesai bija jāņem vērā Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 6.decembra spriedumā lietā Nr.A42724609 paustā Represijas likuma tiesību normu interpretācija.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 350.panta pirmajai daļai zemākām tiesām ir saistoša Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta sniegtā tiesību normu interpretācija konkrētajā lietā, taču minētā lieta vēl nav tikusi izskatīta Augstākajā tiesā.

[10] Apgabaltiesa norāda, ka Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments ir vērtējis Represijas likuma pieņemšanas gaitu un ir atzinis, ka tā ir bijusi likumdevēja politiska izšķiršanās, kuras personas atzīt par politiski represētām, proti, tikai tās, pret kurām politiskās represijas ir tikušas vērstas tieši Represijas likuma 1.pantā minēto iemeslu dēļ, savukārt citas, kuras arī ir cietušas gan no nacistiskā, gan no komunistiskā režīma, bet nav pašas tikušas izsūtītas, nometinātas vai pārvietotas no pastāvīgās dzīvesvietas, nav dzimušas izsūtījumā vai nometinājumā, neatzīt par politiski represētām *(sk. 2013.gada 26.septembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-0780-13 12.punktu, 2013.gada 11.janvāra sprieduma lietā Nr.SKA-60/2013 8.-11.punktu).*

Ievērojot minēto, apgabaltiesa atzīst, ka arī politiski represēto personu pēcnācējiem, lai tie varētu pretendēt uz politiski represētās personas statusu, ir jābūt pašām bijušām izsūtītām, nometinātām vai pārvietotām tāpēc, ka viņu vecāki ir tikuši represēti Represijas

likuma 1.pantā minēto iemeslu dēļ, vai arī tāpēc, ka viņi ir dzimuši izsūtījumā vai nometinājumā.

Turklāt šādos gadījumos atbilstoši Represijas likuma 3.panta otrās daļas 2.punktam politiski represētās personas pēcnācējiem nebūtu arī problēmu izpildīt likuma prasības un iesniegt lekšlietu ministrijas izsniegtu dokumentu par personas administratīvu izsūtīšanu no Latvijas teritorijas vai par tās dzimšanu izsūtījumā vai nometinājumā ārpus Latvijas teritorijas.

[11] Ņemot vērā iepriekš minēto, apgabaltiesa atzīst, ka Lēmums ir atzīstams par tiesisku un nav pamata tā atcelšanai.

Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Noraidīt /pers. C/ pieteikumu par Mālpils novada domes 2010.gada 24.novembra lēmuma „Par ģenerālprokuratūras protestu" (sēde Nr.14, 14/27) atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnesis referents M.Birzgalis

Tiesneši K.Berķis

A.Šteinberga